

МУЗА

ЖОВТЕНЬ 1994, № 5

15 ЖОВТНЯ-ДЕНЬ АКАДЕМІЇ!

Студентське Братство НАУКМА, Мистецько-Інформаційне Студентське Товариство "МІСТ" і безперечно "МУЗА" вітають всіх студентів, професорів і викладачів, адміністрацію та численних гостей університету з святом. Бажаємо всім гарно провести час на урочистостях з цього приводу.

Театр

Валерія Більченка.

Під час свята з нагоди початку нового навчального року на подвір'ї КМА відбулася вистава Київського експериментального театру, керівником якого є Валерій Більченко. Оскільки театр й надалі співпрацюватиме з Академією, то цікаво було б дізнатися більше про нього, про його специфіку тощо.

У розмові з паном Валерієм з'ясувалося, що цей театр - дійсно експериментальний. Перш за все було наголошено на тому, що це не драматичний театр, а спроба тотального театру. Чому саме так? В.Більченко пояснив:

- Українському театру - 100 років. Це не термін для театру. Історичного українського театру немає, оскільки все, що ми маємо - переробки російського. І якщо щось робити з театром серйозно, то треба намагатися застосовувати досвід, який існує в світі. Ми займалися драматичним театром, коли працювали у складі молодіжного театру, зробили дві вистави, отримали за них різні нагороди, в тому числі й Пектораль.

Остання наша драматична вистава - "Постріл в осінньому саді" за п'єсою Чехова "Вишневий сад". У грудні з Данії має повернутися акторка, яка грає головну роль, і ми відновимо цю виставу, будемо грати її в Академії. Але драматичний театр, на мій погляд, своє віджив.

Основа цього театру склали актори з молодіжного театру, "найкраща його частина". П'єси як такі ставитися не будуть, це буде зовсім інший театр. Кожен, хто матиме бажання, зможе працювати, брати участь у виставах. Тобто, кожна нормальна, розвинена людина, людина з душею, при наявності бажання зможе стати актором. Пан Валерій зауважив, що у його театрі професіоналу працювати, звичайно, легше, але й людина без спеціальної освіти матиме свої переваги, оскільки вона ще не зіпсована психологічним (драматичним) театром.

Отже, у театрі чекають на нових людей. Студенство, перш за все - на вас! Приходьте, цікавтесь, спробуйте себе... Можливо, це дійсно те, що змінить ваше життя, відкриє у вас самих те, про що ви й не здогадувалися раніше.

Оксана Місаяло.

Конкурс "Джерело".

Київська обласна держадміністрація має гарну традицію - проводити щороку молодіжний літературний конкурс "Джерело". Цього разу бути членами журі запропонували студентам УКМА, які так чи інакше причетні до літератури більше, ніж інші. Одні з них самі пишуть вірші, інші - обрали своєю майбутньою спеціальністю компаративістику. Загалом майже всі навчалися раніше на факультетах філології чи журналістики. Очолив журі завідувач кафедри української мови, перекладач, член Спілки письменників В.К.Житник.

Спочатку з конкурсними творами ознайомилися студенти, зробили попередній відбір. Потім після серйозного обговорення, суперечок було визначено переможців. Ними стали: Мазур Юрій - 2 місце (у віковій групі до 13 років); Венжик Ірина - 1 місце, Коркодін Олена - 2 місце, Дани-ленко Олександра та Щетинін Ігор - 3 місце (у віковій групі від 13 до 20 років). Лауреатами конкурсу стали Мельківська Вікторія та Хоменко Людмила. Вирішили відзначити Остролюцьку Антоніну.

Загалом було представлено понад 200 творів. В основному, як слід було сподіватися, це була поезія, невеличкі прозові мініатюри, новели...

Взяло участь у конкурсі понад 80 чоловік (цікаво відзначити, що жінок та дівчат було чи не вчетверо більше, ніж хлопців та чоловіків).

Не легко було відібрати з усіх творів дійсно вартісні. Багато віршів нагадували поезію відомих митців (наслідування). Були твори з кострубатими римами, але свіжі, своєрідні. Зразу впадало у вічі: хто поет у душі, а хто - просто складає до купи мертві слова. Тому журі при оцінці враховувало вік учасника, оригінальність, естетичність, професійність (мається на увазі, що людина пише порівняно багато, виробила якийсь свій стиль, а не написала лише один вірш), знання мови, тощо. Серед переможців - більше підлітків та юнацтва. З-поміж конкурсанти, яким понад 20 років, не було майже нікого, хто б писав дійсно щось цікаве й професійне як на свій вік. Це й не дивно, адже в основному справді талановиті представники старшого покоління вже визначилися, й для них організовуються свої конкурси.

Вручення нагород планується провести наприкінці жовтня. Хочеться сподіватися, що це не останній випадок співпраці Київської обласної держадміністрації із "Києво - Могилянською Академією".

Оксана Місйало.

Цитата: "Поскорей бы, что ли,
пришла зима и занесла все это -
города, человек, но для начала -
зелено."

2. Знову сніг.

Знову настирливий і спокійний.

Як ніколи

Як смерть

чи може

Бог.

Білий - як і мільйон років тому.

Свіжий - як я його завжди знала.

Сніг розвіває спокій

Якого так мало у мене

у вас

у...

Ми дивуємось.

Все - як те дерево, що в саду.

4. Сніг прийшов сьогодні.

Така ж є невідворотність,

але раптом весела вродилась.

Чому би то?

Невже все - від швидкості?..

Я думаю: сніг прийшов і мине лише для мене

Дякую тобі, сніжку - сніжечку!

Цитата: "... ничего не каплет
из голубого глаза..."

За мить дощ викінчився.

Чистота така беззахисна -

аж бринить деревине віття

Сльозою

Тихо - тихо.

Деся за два кроки

Виблискує чорна сходинка.

D.

Невеличке есе - роздум з приводу повсякденності.

Усе на світі треба пережити,
І кожен фініш - то по суті старт,
І наперед не треба ворожити,
І за минулим плакати не варто.

Ліна Костенко

Пережити... Легко сказати, а важко пережити, але все, написане нею, пережите. Скажіть, де ж та межа, за якою починається старт? Там, де людина відчуває в собі сили боротися...

Життя - то боротьба, то нескінченна спіраль у вічність, що виток за витком наближає нас до Бога, або віддаляє. Це своєрідна віртуальна реальність, де одночасно відчуваєш себе й спостерігачем, й учасником подій.

Крутими сходами долі крокую я до вершини. Якої? Вершини під назвою "Недосяжність".

Як боляче котиться тими сходами донизу, а як важко підніматися вгору. Господи, де Ти? "Пряма, широка дорога в пекло й важка, терниста дорога до раю", - пригадуються мудрі слова. Ніколи не знаєш, що чекає попереду. Я йду, падаю, встаю, але знову йду.

Можливо, ніколи я не досягну тієї кінцевої мети. Але її просто не існує. Людина за своєю природою - борець, тому, піднявшись сходиною вище, не зупиняється, вона знову лізе вгору. Набиває синці, збиває до крові ноги, але не зупиняється. Й так без кінця. "А за небокраєм небокрай..."

Найцікавіше, що цей кінець не має початку. Безконечна спіраль, лабіринт без виходу, а може замкнуте коло? Ні, неправда - це безліч доріг. Одні ведуть у прірву, а інші - в невідоме.

Підступна доле, які пастки готуєш ти на нашому шляху?

Я не здамся, я переможу, в моїй слабкості - моя сила. Моя вершина - під назвою "Нескінченність". Я щаслива, бо маю мету, Хай вона далека й недосяжна, але є заради чого жити.

Кожен крок уверх - це моя перемога над собою, кожна неприємність не вбиває мене, а навпаки дає можливість почати все спочатку.

Ви ніколи не побачите в моїх очах "тваринного жаху". В мене вірять, і я вірю в себе. І твердою ногою йду я через карколомні лабіринти долі. І бачу поперед себе майбутнє. Я йду. Я насолоджуюся життям ...

Я люблю тебе, життя!

Ірина В.

Бриніла у світлі дня срібна струна,
І під звуки її танцювала людина,
Танцювала, бо, мабуть, розуміла вона,
Що струна ця для неї - єдина.

*Леся Жук, 1 курс,
факультет гуманітарних наук.*

Щастя - щедре на рухи,
А мелодія ніжно так лине...
Мить - і все. Пафос зник. Ридання з розпуки.
Руки вгору звело, а на них - липка павутина...

І картаси себе, сльози зрошують брук...
Ти ж сприйми ці тенета за бабине літо,
І тоді обезсиліє кожен павук,
Що нашкодить хотів, але цим допоміг прозріти.

*Ірина Виливчак,
1 курс, факультет
гуманітарних наук.*

А час не вміє зупинятись.

*На все свій час, на все свій час,
Все встигнемо, усе пізнаєм...
Чому, о Боже,
Кожен так твердить?
Та промінь світла і любові
В очах їх не горить хоча б на мить?*

*На мить пірніть у своє задзеркалля,
Блукайте...та знайдіть стежину із лілей,
І - я молю вас , -
Гордо все болото обминайте,
За ворога не думайте, прощайте,
Білу дорогу в вічність не втрачайте.*

*Відкиньте мрії всі, фантазії земні,
Думки залиште на розірвання вітрам,
Йдесь там -
Зустрінетеся ви самі з собою,
У царстві вознесіння й теплоти,
Де не існує чорних струн та болю,
І де веселка усміхається: " Це ти!"*

*Підступне зло позаздрить доброті,
І попелом розвіється із серця.
Немов прозорії озерця,
Що темряву скидають на світанку,
Радіють сонячному ранку - очі:
Такі ясні, невинні, росяні.*

*...А час не вміє зупинятися,
Й чекать не вміє тих,
Хто довго спить.
Бо не життя, а душі наші - вічність,
Наша любов та істина - наші бог,
А все земне заковане у фальш.
27. 06. 1994*

Сад вірності.

*Крізь павутиння, мною зроблені грати
До себе, в вічний сад крокую наго.
Десь загубився розум - тільки пустота,
Зникло минуле і майбутнє,
Шепочуть квіти про красу буття.*

*В цей сад ведуть терновії стежини ,
Нестерпно болісні й колючі.
Я так знесилена, та знаю, -
Холодні бурі злих вітрів
Не промайнуть безслідно й марно,
Їхні хвилини просто неминучі.*

*Я все ступаю садом далі й далі,
А терен лиш густішає -
Малює ніч і ненавидить день,
Та я здіймаюсь небом без хмарин
В свій дім пісень, мов в колисковий млин.
18.07.1994*

** * * * **

*Ми загубились десь в віках, століттях,
У лабіринтах давності... й тепер,
У лебедино-неземному розмаїтті
Наш крик весни завмер, завмер, завмер...*

*І нісся вальс повз нас, між нами,
І злитись в танці хтось нам не давав,
Хтось не хотів з'єднати нас серцями,
Хтось теплоту і сонце забирав.*

*Ніщо не дарувало ранок й чистоту,
Ніщо не було...- було просто так,
Ніщо не бачило кохання наготу,
Ніщо не відчувалось, не шукалось на льоту...*

*Лиш доля казкою, блукаючи, прийшла,
І усмішкою стомленості вкрила
Тебе, мене у себе віднайшла,
Тебе ... Мене ... - на свої крила...*

*1994 рік проголошений
організацією ЮНЕСКО
роком пам'яті відомого
українського поета, вченого,
політичного діяча
Олега Ольжича.*

Син поета Олександра Олеся, з дитячих літ починає писати вірші, дуже здібний до навчання. По закінченню освіти (навчався у Карловому університеті в Празі) на нього чекала блискуча кар'єра вченого-археолога (у тридцятирічному віці був запрошений викладати до багатьох університетів світу, зокрема до Гарвардського, США), митця, публіциста, але він обрав інший шлях - шлях політичної боротьби задля досягнення свободи, незалежності й державності України.

Загинув у червні 1944 року у концентраційному фашистському таборі Саксенгаузен.

Друком вийшли три збірки поета: "Рінь" (1935), "Вежі" (1940), "Підзамча" (1946).

*Де шлях у жовті врізується стіни
І урвище над закутом стремить,
Наш погляд, неуважний ні на мить,
Затримує жорсткий прошарок ріні.*

*Вона суха і сіра. Але вії
Примкнеш перед камінням у піску -
І раптом чуєш силу вод рвучку
Та різкість вітру, що над ними віяв.*

*Держава не твориться в будучині,
Держава будується нині.
Це люди, на сталь перекуті в огні,
Це люди, як брили камінні.*

*Не втішені власники пенсій і рент,
Тендітні квітки пансіонів,-
Хто кров'ю і волею скріпить в цемент
Безвладний пісок мільонів.
("Незнаному воякові", вірш XVI)*

Підзамча.

*Притулене тут під горою -
Спокійне Підзамча усе.
Лиш вітер стрімкою рікою
І хмари, і зорі несе.*

*В хатках порушаються люди
- Ткачі, кушніри, ковалі,-
Шукаючи щастя чи злуди,
І чується запах землі.*

*Ні хмарам, ні зорям не вузько,
Сповняючи вічний закон.
І вишні набряклі галузки
Вночі стукотять до вікон.*

Зі своїми творчими доробками, а також із пропозиціями та побажаннями звертайтеся у кімнату №205, 2 корпус. Завжди раді зустрітися й погостити.

“МУЗА”

літературно - мистецька газета
Мистецько - Інформаційного
Студентського Товариства “МІСТ”,
Студентське Братство НаУКМА.

Виходить щомісяця. Ціна вільна.

Щира подяка за сприяння у роботі:

Інформаційно - обчислювальному центру
НаУКМА, видавничому дому “Академія”,
працівникам ректорату,
а також усім, кому ми докучали зі своїми
проблемами.

6) Номер підготувала Оксана Місяйло.